

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 19C/39/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116207067
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Bošková
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2017:1116207067.1

Rozhodnutie

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudkyňou Mgr. Magdalénou Boškovou v právnej veci žalobcu: Y. Č., X.. XX.XX.XXXX, L. P. XX, XXX XX Bratislava, právne zastúpený: JUDr. Ľubomír Müller, euroadvokát, so sídlom Symfonická 1496/9, 158 00 Praha 5, proti žalovanému: Slovenská republika, v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné nám. 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu obhajoby vo výške 129,99 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou, doručenou Okresnému súdu Bratislava I dňa 05.04.2016, sa žalobca domáhal zaplata sumy 129,99 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 19.03.2016 do zaplata, ako aj náhrady trov konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že rozsudkom Vojenského obvodového súdu Bratislava zo dňa 18.12.1981, sp. zn. 3T/334/81 bol žalobca odsúdený pre trestný čin nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona k nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní 20 mesiacov. Uznesením toho istého súdu zo dňa 12.06.1991, sp. zn. 2Rtv/49/91 bol vyššie uvedený rozsudok zrušený vo výroku o treste a takisto boli zrušené všetky obsahovo nadväzujúce rozhodnutia. Následne rozsudkom Vojenského obvodového súdu Bratislava zo dňa 12.11.1991, sp. zn. 2Rtv/49/91 v znení uznesenia Vyššieho vojenského súdu Trenčín zo dňa 12.12.1991, sp. zn. 2Rto/53/91 bolo žalobcovi uložený nový trest odňatia slobody v trvaní jedného roku nepodmienečne.

1.1. Žalobca ďalej v žalobe uviedol, že rozhodnutím zo dňa 14.05.1996 bol žalobca čiastočne odškodnený. Nakoľko však s čiastočnou rehabilitáciou nebol spokojný, usiloval sa o úplnú rehabilitáciu. Tá bola nakoniec vyslovená uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 02.02.2015, sp. zn. 1Nt/3/2011.

1.2. Dňa 18.09.2015 požiadal žalobca žalovaného o dodatočné odškodnenie. Žalovaný nijako nereagoval, a teda žalobcovi nezostalo nič iné ako obrátiť sa na súd. Predmetom tejto žaloby je nárok na náhradu nákladov obhajoby, ktoré obhajca nemohol vyúčtovať súdu a musel ich preto predložiť k úhrade žalobcovi. Obhajca pôvodne vychádzal z toho, že vec by sa mala riešiť cestou sťažnosti pre porušenie zákona, ako to bolo v rade iných obdobných prípadov. Uviedol napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR, a to sp. zn. 5Tz/7/2003, sp. zn. 6Tz/4/2004 a iné. V Českej republike bolo touto cestou vyriešených viac ako 200 obdobných prípadov. Obhajca preto podal podnet ku sťažnosti pre porušenie zákona. Žalobca tak ako ani jeho obhajca nemohli predpokladať, že na rozdiel od vyššie uvedených prípadov bude v žalobcovej veci podnet odmietnutý. Žalobca uviedol, že obhajca je povinný v prospech klienta použiť všetky dostupné právne prostriedky, pričom nemôže predvídať, kto bude nakoniec úspešný. Z toho titulu má žalobca právo, aby mu zaplataené náklady obhajoby vo výške 129,99 Eur podľa priloženej faktúry a dokladu o úhrade boli preplatené, nakoľko sa ukázalo, že bol väznený nevinne a predchádzajúca

rehabilitácia nebola prevedená dôsledne s tým, že podanie podnetu ku sťažnosti pre porušenie zákona smerovalo k rovnakému cieľu, čo nakoniec bolo aj dosiahnuté.

1.3. Žalovaný žalobcov nárok neuspokojil do 6 mesiacov od podania žiadosti, a teda žalobcovi vznikol nárok na úroky z omeškania od dňa, keď lehota 6 mesiacov uplynula.

2. Žalovaný vo svojom vyjadrení, doručenom Okresnému súdu Bratislava I dňa 16.08.2016, uviedol, že žalovaný považuje žalobcov návrh za neopodstatnený, nakoľko má za to, že úkony právnej služby, ktorej náhrady sa týmto domáha boli neúčelné. Nepopiera, že právny zástupca žalobcu chcel využiť všetky možné prostriedky na bránenie práva svojho klienta, no táto samotná skutočnosť nemôže žalovanému zakladať povinnosť priznať automaticky v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu za každý úkon, ktorý si žalobca uplatnil bez dostatočného odôvodnenia ich nevyhnutnosti. Žalobca vo svojom návrhu poukázal na rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 04.04.2012, č. k. 11C/113/2011-102, v zmysle ktorého pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody by súd nemal posudzovať účelnosť trov takto vynaložených v súvislosti s nutnou obhajobou, ale mal by posudzovať o čo sa majetok žalobcu zmenšil v príčinnej súvislosti s dosiahnutím nápravy nezákonného stavu vyvolaného nezákonným odsúdením žalobcu. Žalovaný sa nestotožňuje s vyššie prezentovaným záverom a zastáva názor, že pre priznanie nároku na náhradu škody titulom trov obhajoby je nutné preukázať, že jednotlivé úkony právnej služby zahrnuté do vyúčtovania boli skutočne realizované. Ak by v rámci prebiehajúceho konania uskutočnil právny zástupca každý deň úkon právnej služby, a to bez ohľadu na jeho účelnosť, potom by v rámci následného konania o náhrade škody museli byť všetky takto uskutočnené úkony nahradené. V danej veci ide o špecifický prípad, kedy k odstráneniu negatívnych dopadov nezákonného rozhodnutia mohlo dôjsť viacerými spôsobmi, avšak je povinnosťou právneho zástupcu, aby pri bránení práv svojho klienta postupoval s odbornou starostlivosťou a zvažil, ktorý z možných spôsobov dosiahnutia sledovaného cieľa je pre klienta najviac priaznivý.

2.1. Žalovaný poukázal na § 18 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z. z., ktorý uvádza, že odmena advokátovi nepatrí za tie úkony, pri ktorých nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Pri určovaní náhrady trov konania je potrebné posudzovať účelnosť vynaložených trov a priznať náhradu výdavkov, ktoré boli potrebné na uplatnenie alebo bránenie práva. Taktiež z oznámenia Generálnej prokuratúry SR zo dňa 29.01.2004, ktorým bol právny zástupca žalobcu informovaný, že jeho podnet ku sťažnosti na porušenie zákona zo dňa 04.11.2003 bol vyhodnotený ako nedôvodný, je podľa názoru žalovaného celkom zrejmé, že právny zástupca žalobcu v danej veci nepostupoval s odbornou starostlivosťou.

2.2. K posudzovaniu účelnosti úkonov právnej služby, ktoré nesmerovali k účinnej obhajobe práv žalobcu, žalovaný poukazuje na rozsudok OS Bratislava I č. k. 10C/50/2013 a rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 10C/86/2012-78. Žalovaný upriamil pozornosť na znenie plnej moci zo dňa 11.03.2011 a uviedol, že žalobca si opätovne aj v tomto konaní uplatňuje náhradu nákladov aj za úkon prevzatie a príprava obhajoby na základe plnej moci zo dňa 22.07.2015, ktorej rozsah je prakticky totožný s plnou mocou zo dňa 11.03.2011. Žalovaný je toho názoru, že k prevzatiu veci došlo v danej príhode len raz, a to dňa 04.11.2003 a takéto konanie právneho zástupcu, keď pred každým čiastkovým konaním týkajúcim sa dosiahnutia žalobcovej rehabilitácie opätovne vystavuje novú plnú moc, iba umelo navyšuje trovy konania. Postup právneho zástupcu v danom prípade je v rozpore s dobrými mravmi a tak nepoživajúcu právnu ochranu.

2.3. K preukázaniu vzniku škody žalovaný uviedol, že spochybňuje relevanciu žalobcom predloženého dôkazu na uplatnenie nároku, a to konkrétne príjmového dokladu E č. 9/2015 zo dňa 18.09.2015. Na príjmovom doklade chýba potvrdenie o zaúčtovaní pokladničného dokladu v peňažnom denníku, v pokladničnej knihe právneho zástupcu a podpisový záznam osoby zodpovednej za jeho zaúčtovanie, a teda tento nespĺňa náležitosti účtovného dokladu podľa § 10 ods. 1 zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve. Poukazom na § 12 advokátskeho poriadku Slovenskej advokátskej komory je zrejmé, že advokát je povinný viesť účtovnú evidenciu a uchovávať doklady podľa všeobecne záväzných právnych predpisov. Zároveň v zmysle § 13 tohto poriadku po skončení zastúpenia je advokát povinný bez zbytočného odkladu vec s klientom písomne finančne vysporiadať.

2.4. K úrokom z omeškania žalovaný uviedol, že mu nie je zrejmé s poukazom na lehotu stanovenú § 374 ods. 2 zákona č. 141/1961 Zb. na základe akej skutočnosti žalobca stanovil dátum od ktorého počítá omeškanie žalovaného. Nakoľko s poukazom na tvrdenie a právne závery žalovaného obsiahnuté v

tomto vyjadrení má žalovaný za to, že žalobcov návrh je neopodstatnený z dôvodu, že úkony právnej služby, ktorých náhrady sa domáha boli neúčelné a navyše dostatočným spôsobom nebol preukázaný vznik samotnej škody, žalovaný navrhol, aby súd žalobu zamietol a nepriznal náhradu trov konania žalobcovi.

3. Žalobca v podanej replike doručenej súdu dňa 16.01.2017 uviedol, že ak žalovaný nesúhlasí s rozsudkami uvedenými v žalobe, žalobca uvádza, že napriek tomu sa voči týmto rozsudkom neodvolal žalovaný a ak s nimi nesúhlasí, mohol by súhlasiť s inými právoplatnými rozsudkami v obdobných kauzách, ako napr. v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/219/2012. Ďalej je žalobca toho názoru, že jeho právny zástupca žiadne neodôvodnené úkony neuskutočňoval. Skutočnosť, že rehabilitačný súd v roku 1991 opomenul aplikovať čl. VI amnestie z 08.12.1989, bol len jedným z dôvodov podania podnetu.

3.1. K prevzatiu plnomocenstva žalobca uviedol, že práve prevzatie veci ku konaniu o sťažnosti pre porušenie zákona zo dňa 04.11.2003 je predmetom tejto žaloby. Žalobca vyúčtované náklady zaplatil a potvrdenie o ich úhrade predložil. Nie je jeho vecou, aby kontroloval ako jeho právny zástupca veci účtoval. Advokát vec riadne vyporiadal s klientom potom, ako bol v roku 2015 dosiahnutý cieľ obhajoby, t. j. úplnej rehabilitácie žalobcu. Advokát pritom riadne evidoval všetky úkony, ktoré vykonal aj v roku 2003.

4. Súd v danej veci oznámil na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu dňa 20.09.2017 podľa § 177 ods. 2, § 219 ods. 3 CSP, že dňa 20.10.2017 bude v budove Okresného súdu Bratislava I verejne vyhlásený rozsudok. Oznámenie bolo uverejnené od 19.09.2017 do 20.10.2017.

5. Súd v danej veci vykonal dokazovanie, pričom zistil nasledujúci skutkový stav:

5.1. Ministerstvo spravodlivosti SR listom zo dňa 14.05.1996 č. 5794/93-91/1269/V uviedol, že Ministerstvo spravodlivosti SR posúdilo žiadosť žalobcu zo dňa 26.05.1993 o odškodnenie podľa § 23 zákona č. 119/1992 Zb. za trest uložený žalobcovi rozsudkom Vojenského obvodového súdu Bratislava sp. zn. 3T/334/81 zo dňa 18.12.1981, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 2 Trestného zákona a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 20 mesiacov. Žiadosť bola vyhodnotená tak, že žalobcovi bolo priznané odškodnenie v sume 21 377,- Sk. Priznaná náhrada sa žalobcovi poukázala prostredníctvom sekcie ekonomiky v hotovosti.

5.2. Podľa uznesenia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1Nt/3/2001 Okresný súd Bratislava I rozhodol tak, že podľa § 33 ods. 2 per analogiam zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii sa žalobca zúčastní súdnej rehabilitácie. Uznesenie bolo vydané dňa 02.02.2015.

5.3. Právny zástupca žalobcu listom zo dňa 18.09.2015 Ministerstvu spravodlivosti SR zaslal žiadosť o odškodnenie a zadostučinenie. Zároveň si aj vyúčtoval odmenu a paušálne náhrady svojich výdajov, a to za úkony:

1. 04.11.2003 prevzatie veci ku konaniu o sťažnosti pre porušenie zákona a

2. 04.11.2003 podnet ku sťažnosti pre porušenie zákona.

Celkom podľa vyhlášky č. 163/2002 Z. z. išlo o sumu 129,99 Eur a druhej strane tejto listiny je príjmový doklad E č. 9/2015, kde je uvedené, že právny zástupca žalobcu prijal od žalobcu sumu 129,99 Eur. Tento príjmový doklad je podpísaný právnym zástupcom žalobcu, pričom tam nie je uvedené jeho razítko a nie je tam ani uvedený podpis žalobcu. Čiže je podpísaný PZ žalobcu, pričom tam nie je uvedený podpis žalobcu.

5.4. Zároveň žalobca predložil súdu aj podnet ku sťažnosti pre porušenie zákona adresovaný na Generálnu prokuratúru SR z roku 2003, ktorá mu 29.01.2004 odpovedala, že na základe podnetu Generálna prokuratúra SR preskúmala zákonnosť rozsudku Vojenského obvodového súdu Bratislava sp. zn. 2Rtv/49/91, ako aj zákonnosť uznesenia Vyššieho vojenského súdu Trenčín zo dňa 12.12.1991 sp. zn. 2RTo/53/91 rovnako ako zákonnosť konania, ktoré týmto rozhodnutiam predchádzalo. Vedúci prokurátor Vojenskej súčasti Generálnej prokuratúry SR zistil, že porušenie ust. § 52 Trestného poriadku v odôvodnení rehabilitačného rozsudku nedošlo. Klient rovnako ani jeho obhajca nenavrhol zrušiť pôvodný rozsudok aj vo výroku o vine a súd už v zrušujúcom uznesení konštatoval len porušenie zákona vo výroku o treste. Pokiaľ ide o druh a mieru nového uloženého trestu odsúdenému nemožno opomenúť, že jeho mandant aj pred súdom vyhlásil, že nastúpi ani na civilnú službu.

5.5. Žalovaný predložil súdu ako dôkazný prostriedok oznámenie o výsledku predbežného prerokovania nároku zo dňa 17.05.2016, ktorým oznámil žalobcovi, že mu priznáva odškodnenie v sume 1 086,94 eura. Sumu 129,99 Eur titulom uplatnenej náhrady nákladov právneho zastúpenia v konaní po čiastočnej rehabilitácii nepriznal, nakoľko tento náklad nemal za dostatočne preukázaný. Taktiež nepriznal aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000,- eur. Oznámenie o predbežnom prerokovaní bolo doručené žalobcovi dňa 27.05.2016, právnenému zástupcovi žalobcu dňa 24.05.2016, prípadne 27.05.2016 (dátum je nečitateľný).

5.6. Ďalší dôkaz, ktorý predložil žalovaný je uznesenie 1Nt/3/2011, kde bola priznaná právnenému zástupcovi žalobcu odmena a náhrada za právne zastupovanie vo výške 262,53 eur. Zároveň bola predložená aj plná moc zo dňa 07.03.2011.

6. Súd nárok žalobcu posudzoval podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

6.1. Podľa § 1 zákona č. 58/1969 Zb., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie. Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli. Tejto zodpovednosti sa nemožno zbaviť.

6.2. Podľa § 2 zákona č. 58/1969 Zb., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím majú tí, ktorí sú účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní.

6.3. Podľa § 6 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 58/1969 Zb., právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste má voči štátu ten, na kom bol úplne alebo čiastočne vykonaný trest, ak v neskoršom konaní bol spod žaloby oslobodený alebo ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené.

Právo na náhradu škody má i ten, kto bol v neskoršom konaní odsúdený na miernejší trest, než ktorý bol na ňom vykonaný na podklade zrušeného rozsudku.

Právo na náhradu škody podľa predchádzajúcich odsekov nemá ten,

a) kto si privodil svoje odsúdenie úmyselne alebo

b) proti komu bolo neskoršie trestné stíhanie zastavené len preto, že mu bola udelená milosť, alebo že po právoplatnosti pôvodného rozsudku bola udelená amnestia vzťahujúca sa na čin, za ktorý bol pôvodný trest uložený.

6.4. Podľa § 20 zákona č. 58/1969 Zb., pokiaľ nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone Občianskym zákonníkom.

6.5. Podľa § 27 zákona č. 58/1969 Zb., zodpovednosť podľa tohto zákona sa vzťahuje na náhradu škody spôsobenej rozhodnutiami, ktoré budú vydané po dni nadobudnutia účinnosti tohto zákona, a na náhradu škody spôsobenej po tomto dni nesprávnym úradným postupom.

6.6. Podľa § 18 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii, odmena advokátovi nepatrí za tie úkony, pri ktorých nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Pri určovaní náhrady trov konania je potrebné posudzovať účelnosť vynaložených trov a priznať náhradu výdavkov, ktoré boli potrebné na uplatnenie alebo bránenie práva.

7. Na základe vykonaného dokazovania má súd preukázané, že žalobca sa svojim žalobným návrhom domáhal náhrady nákladov obhajoby, a to najmä za prevzatie veci ku konaniu pre porušenie zákona zo dňa 04.11.2003 a z titulu podnetu ku sťažnosti pre porušenie zákona zo dňa 04.11.2003. Zo žaloby je zrejmé, že predmetom tejto žaloby je náhrada nákladov obhajoby, ktoré si právny zástupca žalobcu nemohol uplatniť v rámci rehabilitačného konania vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 1Nt/3/2011. Právny zástupca žalobcu pôvodne vychádzal z toho, že vec žalobcu by sa mala riešiť cestou sťažnosti pre porušenie zákona, čo podložil aj judikatúrou Najvyššieho súdu SR, preto nepredpokladal, že Generálna prokuratúra SR vyhodnotí jeho podnet k sťažnosti na porušenie zákona ako nedôvodný.

Podľa názoru žalobcu a jeho právneho zástupcu je právny zástupca povinný v prospech svojho klienta použiť všetky dostupné právny prostriedky, pričom nemôže predpokladať ich úspešnosť.

7.1. Súd mal za preukázané, že 04.11.2003 adresoval právny zástupca žalobcu na Generálnu prokuratúru SR podnet ku sťažnosti pre porušenie zákona. Generálna prokuratúra SR listom zo dňa 29.01.2004 oznámila právnomu zástupcovi žalobcu, že k porušeniu zákona v odôvodnení rehabilitačného rozsudku nedošlo.

7.2. Súd sa nestotožnil s názorom právneho zástupcu žalobcu a jeho nárok považuje za neopodstatnený z toho titulu, že úkony právnej služby, ktorých náhrady sa domáhal, boli neúčelné. Je nutné podotknúť v danej veci, že žaloba si uplatňuje tieto právne úkony bez dostatočného odôvodnenia ich nevyhnutnosti v podanej žalobe. Navyše je nutné preukázať, že jednotlivé úkony, ktoré právny zástupca v rámci právnej služby zahŕňa do vyúčtovania boli aj skutočne realizované a že prebehli v tvrdenom časovom rozsahu. Ako už súd vyššie poukázal na § 18 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z. z., je advokát povinný postupovať s odbornou starostlivosťou, a teda ak tak nepostupuje nebude mu patriť za úkony, ktoré vykonal odmena. Z oznámenia Generálnej prokuratúry SR zo dňa 29.01.2004, prostredníctvom ktorej bol právny zástupca žalobcu informovaný, že jeho podnet ku sťažnosti bol vyhodnotený ako nedôvodný, je podľa názoru súdu, ako aj podľa názoru žalovaného zrejme, že právny zástupca žalobcu v danej veci nemohol postupovať s odbornou starostlivosťou.

7.3. Súd sa zamerával aj na plnomocenstvá žalobcu udelené jeho právnomu zástupcovi JUDr. Ľubomírovi Müllerovi s tým, že plnomocenstvo zo dňa 11.03.2011 a plnomocenstvo zo dňa 22.07.2015 sú prakticky totožné. Ako vyplýva z uznesenia Okresného súdu Bratislava I zo dňa 04.02.2016 sp. zn. 1Nt/3/2001, žalobcovi bola priznaná už náhrada nákladov a okrem iného aj za úkon právnej služby prevzatie a príprava obhajoby, na základe plnej moci zo dňa 11.03.2011 vo výške 61,75 eur.

7.4. Súd je toho názoru, že ten istý právny zástupca, ktorého má žalobca od počiatku, nemôže prevziať vec niekoľkokrát za sebou, nakoľko k prevzatíu veci dochádza iba raz a nie je v súlade s dobrými mravmi, ak právny zástupca žalobcu pred každým čiastkovým konaním týkajúcim sa dosiahnutia žalobcovej rehabilitácie opätovne vystavuje novú plnú moc a tým umelo navyšuje trovy konania.

7.5. Zároveň má súd aj výhrady k príjmovému dokladu E č. 9/2015 zo dňa 18.09.2015. Na príslušnom doklade chýba potvrdenie o zaúčtovaní pokladničného dokladu v peňažnom denníku a v pokladničnej knihe právneho zástupcu, ako aj podpisový záznam osoby zodpovednej za jeho zaúčtovanie. Súd nemal v danom prípade preukázané, že suma bola žalobcom zaplatená a právnym zástupcom žalovaného zaevidovaná v peňažnom denníku a jeho pokladničnej knihe.

7.6. Na základe vyššie uvedených skutočností súd žalobu zamietol, nakoľko žalobca v danej veci neunesol dôkazné bremeno a nedostatočne preukázal účelnosť úkonov právnej služby, ktorých sa prostredníctvom tejto žaloby domáhal.

8. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko mu žiadne v tomto konaní nevznikli.

Poučenie:

P o u č e n i e:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré je možné podať v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 Civilného sporového poriadku).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 Civilného sporového poriadku).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 Civilného sporového poriadku).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 Civilného sporového poriadku).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.